

Race tegen de klok

Column

Columns - 1 januari 2013 - Auteur: Wiebke Pittlik

In 2012 heb ik mijn burgemeester beloofd dat ik de grondwettelijke orde van het Koninkrijk der Nederlanden respecteer en mijn burgerplichten getrouw zal vervullen. Ik kreeg van hem een oranje koekblik met het Wilhelmus en het Nederlandschap. Helaas twee weken te laat.

Had ik dat koekblik eerder gekregen, had ik eindelijk eens mogen stemmen. De naturalisatieceremonie was op 24 september, de vervroegde verkiezingen waren op 12 september.

Toen in maart het kabinet viel begon mijn race. Ik had net ontdekt dat ik een latente Nederlander ben. Dat strookte helemaal met mijn gevoel; ik leef hier, heb twee Nederlandse kinderen, en ik volg de Nederlandse politiek beter dan menig Nederlander. Maar ik mag niet stemmen voor het Nederlandse parlement. Ik heb altijd de Duitse nationaliteit gehad, omdat mijn Nederlandse moeder ooit trouwde met mijn Duitse vader en de grens overstak.

Tot 1985 kregen kinderen automatisch de nationaliteit van de vader. Dat vinden de autoriteiten nu discriminatie van de vrouw, dus kunnen mensen bij wie het zo is gelopen nu alsnog de Nederlandse nationaliteit krijgen, via een verkorte procedure. Ik hoefde dus niet in te burgeren, en kreeg de Nederlandse nationaliteit voor een vriendenprijsje (170 euro in plaats van de gebruikelijke 798 euro).

Wiebke Pittlik is hoofdredacteur van Duitslandweb en hoopt dat het Wilhelmus-koekblik van de gemeente Utrecht ooit een collectors item wordt.

Op mijn gemakje zette ik de boel eind januari in gang. Ik had immers alle tijd tot de volgende verkiezingen in 2014. Ik had wel een kopie van mijn geboortebewijs nodig en een bewijs dat mijn vader ten tijde van mijn geboorte Duits was, zei de ambtenaar achter het loket in mijn woonplaats Utrecht. Dat mijn zus, die net de procedure had doorlopen in een andere gemeente, zo'n bewijs niet nodig had, daar had hij geen boodschap aan. Hoe zo'n document heet in het Duits wist hij niet. De ambtenaar in mijn Noord-Duitse geboorteplaats verzekerde me dat het

goed zou komen als ik tien euro in een enveloppe naar hem op zou sturen. Ik deed het nog ook.

Terwijl ik wachtte op post uit Duitsland ging het helemaal mis in het Catshuis. Het zou toch niet...jawel, er werden nieuwe verkiezingen uitgeschreven. Mijn naturalisatie werd een race tegen de klok.

De enveloppe met mijn geboortebewijs kwam, met een handgeschreven briefje van de ambtenaar. Mijn gemeente nam er geen genoegen mee. Mijn vader vroeg zijn geboortebewijs op en stuurde het me toe. Ook dat was niet wat ze wilden. Dat mijn vader bij geboorte Duits was wil nog niet zeggen dat hij ten tijde van mijn geboorte Duits was. Een vrouwelijke ambtenaar in de Duitse woonplaats van mijn vader leek te begrijpen wat de bedoeling was en vroeg me mijn vader langs te sturen. Eenmaal aan de balie, kon ze mijn vader toch niet helpen. De weken verstreken.

Totdat iemand ergens het verlossende papiertje verstrekte. Op mijn aanvraag liet ik noteren: 'graag voor 12 september in verband met verkiezingen'. Of ik dat ging halen, de ambtenaar zag het somber in. Niet de ambtelijke molens waren het probleem, maar de wachtlijst voor de naturalisatieceremonie. Ook dat nog.

Rita Verdonk bepaalde in haar tijd als minister ooit dat je pas Nederlander bent als je het Wilhelmus hebt gezongen. En omdat er in mijn gemeente nogal veel belangstelling is voor een Nederlands paspoort, is er een wachtlijst. We waren drie ceremonies en een week of negen verder voordat ik een oproep kreeg. 24 september. Ik heb weer voor spek en bonen de verkiezingscampagnes gevolgd.

Gunstig is overigens wel dat met de val van het kabinet ook de wet van tafel is om dubbele nationaliteit tegen te gaan. Die lag al op de tekentafel maar was toch vooral een geesteskind van de inmiddels uitgekotste PVV. Ik mag mijn Duitse nationaliteit houden en heb nu een dubbel paspoort.

De gemeente Utrecht had serieus werk gemaakt van de ceremonie: mooie locatie; een lange speech van burgemeester Wolfsen, die ons op het hart drukte toch vooral gebruik te maken van het stemrecht; een sopraan die het Wilhelmus voorzong. En Wolfsen die ons allen persoonlijk onze nieuwe nationaliteit overhandigde nadat we met een eed (Zo waarlijk helpe mij God almachtig) of een verklaring (Dat verklaar en beloof ik) de Verklaring van Verbondenheid hadden bevestigd.

Op het officiële document zag ik dat het Nederlanderschap op 15 augustus was toegekend. De naturalisatieceremonie was dus het enige dat mij van de stembus

had weggehouden. 'Zonde', reageerde een ambtenaar bij wie ik mijn beklag deed tijdens het 'hapje-en-drankje' na. Ze vertelde dat er de week voor de verkiezingen nog een ceremonie was geweest. De loco-burgemeester vroeg toen aan de pakweg vijftig aanwezigen wie er van zijn zojuist verworven kiesrecht gebruik ging maken. Niemand stak zijn hand op.

Dit is deel 5 (slot) van de columnserie waarin de redacteuren van Duitslandweb rond Kerst en Oud en Nieuw hun persoonlijke commentaar geven op een opvallende gebeurtenis in 2012.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/2643/race-tegen-de-klok>